

MORALIA

Az önmagába fordult délután
milyen tanácsadó lehet? A perverz
túlélés reménységével kitervelsz
saját utakat, ám a léthiány

beér estére s fölismer. Silány
védelmet nyújt a póz, a jelmez
s a cinkos szürkület – az éj leleplez:
sötét tükreben látod igazán,

szánalmas vagy, rossz színész rossz szerepben,
aki rosszul színlel, rosszul tagad,
hiszen ha hazudik, a szeme rebben.

Valódi létben kettős önmagad
erővel bár, tartsd egyben! Itt a reggel:
az új esélyt fogadd lehajtott fejjel!

Győri László

LEFELÉ

Elindultam a lépcsőn lefelé.
UTOLJÁRA. Ez azt jelentené
hétköznapi nyelvre fordítva, de
ilyet az ember úgyse írna le.
Leírom hát: a lépcső fokain
bicegtem alá, térdemben az ín,
a csontkalács recsegett-ropogott,
miközben a lány így szidalmazott:
„...” Az apja viszont: – Várja a család.
Elbocsátott, mint aki megbocsát.
Később azonban, akkor, amikor
ezem-azom elhozza, úgy letol,
olyan szavakkal illet, amiket
akárki más is meg-megemleget,

el is fogom gyorsan felejteni –
gondoltam s ma tényleg mind néhai.

LEMEZLOVASOK

A tóba követ hajigálnak,
és lejátsszák a vízgyűrűket,
a fű hegyén a csigaházat,
tócsán az esőkarikát,
az összecsődülő tömeg
bámész körét,
a kerek tükröket.

Fölraják a gépre tűnődésem is.
A sebességet váltogatják,
tekergetik a gombokat,
de egyre némább.
Aztán élére fordul.
Ez a *disc* lejátszhatatlan.
Letépik, s térdükön összetörve
a kutyák elé vetik.

Csengery Kristóf

MINDEN, AHOGY VOLT

Ajándékaid: mindig más. Ma éppen
a fázás, újra – hosszú ideig
nem éreztem. Az óraketyegésben
kétféle súly. Egy kis pók (kint lakik

a kamrapolcon). Ajándékod: álom
és ébredés. A hűvös foglalat,
amely megtart magamban. Változáson
segít át, cérnát túl fokán, s marad

belül minden, ahogy volt. Kibotorkál
reggel az ember a másik szobába,
s ahogy nyújtózik ásítózza, szétnéz:

ajándékok mindenhol. Sárga por, száll
a fény a levegőben. Mintha várna:
asztal és szék, papír és toll. Tej és méz.